

Դանիել Վարուժան

Հին սեր

Մամ ու ծերուկ, երկու թարշամ հոգիներ,
Եկան նստիլ շուքին ներքև ծիրանվույն՝
Որուն քնքույշ ծաղիկներն են գարդարեր
Օր մը գլուխը հանվույն:

Անոնք սաստիկ կդողդոջեն, իբր ըլլան
Սիրահարներ հանկարծ իրար հանդիպած.
Բայց քովերնին՝ ցուպերն իրենց լոկ կմնան
Խոտին վրա՝ գրկված:

Չունին այլևս հրդեհումներն արյունին.

Անոնց հոգին համբույրի երգը չունի.

Ոչ ալ հոգնած կողերնուն մեջ կծաղկին

Մերմերը՝ նման շուշանի:

Պասպուն նայվածքն աշվրներուն մեջ մամուն

Կնվաղի՝ չթափանցած դեռ սրտին.

Եվ կմսի գաղջ ճառագայթն արևուն

Անոնց ծոցին մեջ ցրտին:

Եթե փորձեն իսկ տարփանքի փորձ մ'անմեղ

Գարնան դրդիչ բուրումներեն սրարբած՝

Կփշրի սիրտն, իբրև բաժակ մը բյուրեղ

Հանկարծ կրակին դեմ ճաթած:

Վարդերն անցա՛ն, անցան բոցերն այտերե.

Մերն անոնց կայծ մ'է մոխիրին մեջ թաղված,

Չոր հիշատակն իր շունչով իսկ կմարե

Վայրկյան մ'հագիվ արծարծած:
Ու հիմակ այս գարնանային իրիկունն,
Երբ կբուրեն կինամոնները բլրան,
Կհյնա անոնց միտքը հին սերն հանկարծույն՝
Հին աղոթքի մը նման:
Եվ կհիշեն, շուքին տակ նույն ծիրանվույն,
Մեռած գգվանքն, իրենց տարփանքը հեշտին,
Հետո համբույրն ու հետո ճի՛շը մամուն՝
Եվ իրարու կժպտի՛ն.....